

תערוכה

קליפות מרוקנות

שרה אנגל, עבודות: 17.7-13.8. גלריה נגא הרצליה

מה יחזר טוכן מאליו מלנסות לערר את תחושת הקרבה וההזדהות על ידי שימוש בתכנים, רשמים חזויים, המתיר גים אצל הצופה כמשמעותיים וטעונים.

ועל ידי צורות שלמד לזכור נקשרים בתכנים אלה. הגישה הזאת קשורה בני טיה לייחס ליצירת האמנות ערך של שקיפות, כשדרכה יכולים להסגין התכנים ללא קשיי בד יך אל הצופר.

שרה אנגל נסוגה צע" אחר אחרה מן הגישה הישירה, הכמעט אינזסני קשיחית הזאת. ומבססת את התקרבה שלה הווקא על המתח שבין הרצון הנחל לייצג את חוויות העולם של הסובייקט ביצירת האמנות ובין היעדרוהם המתמדת. כאופן בולט אפשר להגדיר את

התערוכה הזאת כגוף של עבודות הקשר רות זו בון, ותובעות מן הצופה לפתח התמצאות ביחסים שביניהן. אנגל מוכה להשתמש בתומרים וכחפצים ישנים, מה שמערר את התחושה החזקה שעבודי תיה עוסקות, פרט לתכנים ביוגרפיים וקיומיים, גם בזמן כערך. החפצים שלה איבדו את תפקידם השימושי, המקורי, לפני זמן רב. כך חלקי הלבוש המשוך לכים בקולאז'ים, הנרתקים וקופסאות המתכת הקטנות.

במבט ראשון, כולל, נוצר רושם של עוונה גדולה, הנובעת מאפיים של המרכיבים בעבודות, ובקשר הזה מועי צמת כאן מאוד היעדרות של הגוף האנושי, בפרט כשהתערוכה מלאה בת פצים הקשורים בה החולצות וחלקי הלבוש, למשל, נראים כקליפות.

הקונט

באמצעות הצירופים הקולאז'יסטיים ואפייני הצורני של העבודות, אנגל מחזירה בתחום רב רושם שונה מה שיוצר המוצג הדיסטורי או הביוגרפי. היא הופכת אותם לרכיבים ביצירות, שהצופה צריך לפרש את טיבם של החד סים הפנימיים ביניהם, ו/או שותלת אותם בתמונות בעלות נוכחות אקספרסיונית חזקה.

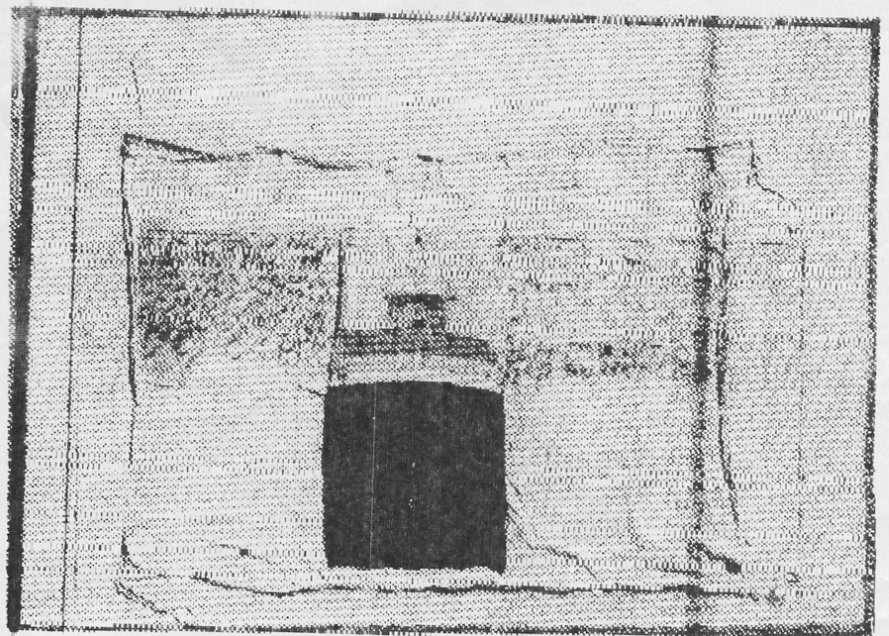
השילוב של כיתוב, בתוך העבודות, בדרך כלל מהספרות, למשל שיר השירים "על משכבי בלילות", מחזק את הנסיות הליריות האקספרסיוניות בתערוכה זו, המנסות, בין היתר, על ידי צורות לא אישיות של כישוי.

אנגל מצליחה למלא את העבודות שלה בנוכחות ובמשמעות של החפצים והסימנים שבהם היא משתמשת כמייצגי זמן, למשל. גם את העבודות עצמן היא מכניסה לתנועה של הזמן, הכוללת את התרוקנותן מתוכונותיהן, על ידי צילומן ושיבוצן מחדש בעבודות אחרות, כשהן מורפסות על גבי בולים, למשל.

זו תערוכה טובה ומורכבת שכראי להתאזר בסבלנות כדי לחשוף את כל האיכויות הסמוכות בה.

אורי שטיינגמן

תערוכה חדשה

מצבים שכובלים נשים

שרה אנגל מציגה בגלריה "נגא" בהרצליה עבודות אשר עוסקות בסמלים של נשיות מסורתית בהקשרים קשים של עצב והקרבה. אנגל יוצרת מעין סדרה של שרידי קדושים לדמות מיתית של אם ואישה. העבודות כוללות חפצים המונחים בתוך קופסאות פרספקס שקופות, או ממוסגרות תחת זכוכית כשילוב עם ציור. כך, למשל, חזייה ישנה מקופלת ומעוכה מוצגת בתוך קופסה שבמרכזה פיסת בר אדומה כדס. בעבודה אחרת מודבק חיתול ועליו בגדים גזורים. על החיתול נכתבו ציטוט משיר השירים: "על משכבי בלילות חיפשתי את שאהבה נפשי... ביקשתי ולא מצאתי"; המשמעות של הנשיות המיוסרת, המתלבטת בין מיניות לאמהות, מוכנת היטב. בעבודה אחרת, חיתול מקופל בקופסת פרספקס, מופיע גם צילום שבו לוח בכיסה ישן - שני סמלים של העבודות והמצבים שכובלים נשים.

סגנון הסיסול של אנגל בהפצים מצביע על השפעה רבה ולא מעוכרת של יוזף בויס, ולעתים מזכיר את גישתו של ג'וזף קורנל האמריקאי. מעניינות במיוחד העבודות שספר משמש בהן מצע ורימוי. באחת העבודות מדריקה אנגל על ספר רסיסי מראה שבורה סמל נרקיסים נשי מנופץ - היוצרים צורה של צלב. באחרת היא מצמידה לספר כגד משופר על מקל, כמו היה הכגד מעונה.

עבודות יפות במיוחד הן קופסאות המתכת המצוירות, שבהן צילומים מוקטנים של עבודות אחרות. ההתכתבות הפנימית של אנגל היא אולי ההיבט המעניין ביר תר בעבודתה. היא סורפת, באמצעות הקטנה של צילומי עבודות גדולות לגודל של כול רואר, את ההיררכיה של גדוליקסן, משחקת במשמעויות של העבודות, ועם זאת מסתמכת על מסורת אמנותית נרחבת.

סמדר שפי

29.7.93 הארץ ב